

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CONSTANȚA SECȚIA I CIVILĂ

Dosar nr. 5854/118/2014

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 20 octombrie 2015

Complet specializat pentru cauze privind
conflicte de muncă și asigurări sociale

Completul compus din:

Președinte – (...)

Judecător – (...)

Grefier – (...)

S-a luat în examinare apelul civil formulat de apelanta pârâtă (...) împotriva sentinței civile nr.2791 din data de 10 noiembrie 2014, pronunțată în dosarul civil nr.5854/118/2014 în contradictoriu cu intimatul reclamant (...) și intimata pârâtă (...), având ca obiect – drepturi bănești.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă pentru apelanta pârâtă și intimată pârâtă – consilier juridic (...), intimatul reclamant (...) personal și asistat de avocat (...).

Procedura este legal îndeplinită cu respectarea dispozițiilor prevăzute de art.153 și următoarele Cod procedură civilă.

Apelul este declarat în termenul prevăzut de lege, motivat și scutit de plata taxei judiciare de timbru.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință prin care s-au evidențiat părțile, obiectul litigiului, mențiunile privitoare la îndeplinirea procedurii de citare și stadiul procesual.

Totodată, învederează că apelanta pârâtă (...) a transmis prin fax, punctul său de vedere referitor la necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art.519 și următoarele Cod procedură civilă, în vederea sesizării modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art.2 alin.(2) din O.U.G.nr.19/16.05.2012.

Apărătorul intimatului reclamant depune la dosarul cauzei cerere privind sesizarea Înaltei Curți de casație și Justiție privind dezlegarea chestiunii de drept privind modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art.2 alin.(2) din O.U.G.nr.19/16.05.2012, respectiv aplicabilitatea acestei ordonanțe constând în salarizarea conform Anexei VIII la Legea nr.284/2010 în situația în care Contractul Colectiv de Muncă la nivel de unitate încheiat de unitățile bugetare

își încetează valabilitatea după data intrării în vigoare a O.U.G.nr.19/2012; comunică un exemplar și reprezentantului apelantei pârâte.

Reprezentantul apelantei pârâte și al intimatului pârâte depune la dosar (în original) punctul său de vedere referitor la necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art.519 și următoarele Cod procedură civilă, în vederea sesizării modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art.2 alin.(2) din O.U.G.nr.19/16.05.2012, comunicând un exemplar și apărătorului intimatului reclamant.

Apărătorul intimatului reclamant, precizează că în temeiul art.519 Cod procedură civilă formulează cerere privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție privind dezlegarea chestiunii de drept privind modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art.2 alin.(2) din O.U.G.nr.19/16.05.2012, respectiv aplicabilitatea acestei ordonanțe constând în salarizarea conform Anexei VIII la Legea nr.284/2010 în situația în care Contractul Colectiv de Muncă la nivel de unitate încheiat de unitățile bugetare își încetează valabilitatea după data intrării în vigoare a O.U.G.nr.19/2012. Consideră că există o jurisprudență în legătură cu această chestiune de drept supusă dezlegării, anume art.2 alin.2 din O.U.G.19/2012, întrucât instanțele au pronunțat soluții diferite:

- Curtea de Apel Craiova în dosarul nbr.7485/101/2013, a respins apelul declarat de ANR și a menținut sentința pronunțată de Tribunalul Mehedinți reținând că în speță reclamantului i se aplică O.U.G.19/2012;

- Curtea de Apel Galați, în dosarul nr.5307/121(2013), a respins apelul salariatului întrucât Contractul Colectiv de Muncă pe unitate nu și-a încetat valabilitatea ulterior celor două acte normative, condiție impusă de ambele dispoziții, reținând că CCM la nivel de unitate nu și-a încetat valabilitatea în ceea ce privește salarizarea în anul 2012, după intrarea în vigoare a O.U.G.19/2012;

- Curtea de Apel Constanța, s-a pronunțat în dosarul nr.4430/118/2014 prin care a admis apelul ANR și a reținut că în speță nu se aplică O.U.G.19/2012, întrucât condiția impusă de acest text de lege, aceea de a înceta ulterior contractul colectiv de muncă nu a fost îndeplinită în anul 2012.

Prin urmare, consideră că se impune dezlegarea modului de interpretare și aplicarea a art.2 alin.2 din O.U.G.19/2012, respectiv dacă în speță Contractul Colectiv de Muncă pe unitate, care a expirat la data de 31.12.2012, îndeplinește condiția de a expira ulterior apariției acestui act normativ, chiar dacă salariile bugetarilor nu se mai negociau din anul 2010, tocmai acesta fiind scopul adoptării acestui act normativ și indiferent dacă Contractul Colectiv de Muncă a fost prelungit sau nu după această dată, acest aspect neavând relevanță în speță.

Pentru toate aceste considerente, observând că există o problemă de interpretare a unei norme de drept, existând în acest sens și o jurisprudență neunitară, solicită admiterea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea soluționării, suspendând cauza până la soluționarea acestei cereri.

Reprezentantul apelantei pârâte și al intimatei pârâte având cuvântul, consideră că în situația de față nu sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, nefiind îndeplinită condiția noutății.

În ceea ce privește interpretarea art.2 alin.2 din O.U.G.19/2012, în situația în care instanța va aprecia că aceasta este admisibilă, consideră că nu pot fi interpretate decât în spiritul legii.

Apărătorul apelantei pârâte având cuvântul, consideră că ar fi posibil să se mai aștepte pentru a se vedea dacă se va stabili o practică unitară. Ar formula o astfel de sesizare întrucât ar fi o soluție mai bună pentru partea pe care o reprezintă decât judecata pe fond a cauzei în acest moment și în aceste condiții.

Reprezentantul apelantei pârâte și al intimatei pârâte având cuvântul, precizează că deja Curtea de Apel Constanța s-a pronunțat într-o altă cauză, motiv pentru care lasă la aprecierea instanței cu privire la acest aspect. Din punctul său de vedere practic s-a apreciat că O.U.G. nr.19/2012 nu este aplicabil, motiv pentru care s-a acordat salariul de la data intrării în vigoare a O.U.G.nr.84/2012. Consideră că ar trebui să ne raportăm la Contractul Colectiv de Muncă și la expirarea acestuia, iar așa cum a arătat și prin cererea de apel, Contractul Colectiv de Muncă a expirat după intrarea în vigoare a O.U.G.nr.84/2012.

Înalta Curte de Casație și Justiție fiind sesizată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, a procedat la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a instituției juridice privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Pe cale de consecință, apreciază că dispozițiile art.2 alin.(2) din O.U.G.nr.19/2012, nu au adus nicio modificare, ele producându-și efectele, în momentul în care perioada de valabilitate a contractului colectiv de muncă înceta și numai pentru acele contracte ale căror valabilitate a încetat anterior apariției unui nou act normativ care să reglementeze același aspect.

În cauză, anterior încetării contractului colectiv de muncă aplicabil la nivelul Autorității Navale Române pentru anul 2012, au intrat în vigoare la data de 31.12.2012 dispozițiile unui nou act normativ, respectiv O.U.G.nr.84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare. Prin urmare, consideră că în acest caz devin incidente prevederile noului act normativ, dispozițiile art.2 alin.(2) din O.U.G.nr.19/2012 nemaifiind aplicabile.

Pentru aceste considerente, apreciază că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art.519 Cod procedură civilă, în vederea dezlegării modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art.2 alin.(2) din O.U.G.nr.19/2012, deoarece în cazul textului menționat nu sunt întrunite, condițiile impuse pentru admiterea unei astfel de sesizări.

Curtea rămâne în pronunțare.

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera, conform art.396 alin.1 Cod
procedură civilă

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 28 octombrie 2015.
Pronunțată în ședință publică azi, 20 octombrie 2015.

Președinte,
(...)

Judecător,
(...)

Grefier,
(...)

Azi, 28 octombrie 2015,
Același complet, pentru aceleași motive,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 04 noiembrie 2015.
Pronunțată în ședință publică azi, 28 octombrie 2015.

Președinte,
(...)

Judecător,
(...)

Grefier,
(...)

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CONSTANȚA SECȚIA I CIVILĂ

Dosar nr. 5854/118/2014

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din data de 04 noiembrie 2015
Complet specializat pentru cauze privind
conflicte de muncă și asigurări sociale

Completul compus din:

Președinte – (...)

Judecător – (...)

Grefier – (...)

S-a luat în examinare apelul civil formulat de apelanta pârâtă (...) împotriva sentinței civile nr.2791 din data de 10 noiembrie 2014, pronunțată în dosarul civil nr.5854/118/2014 în contradictoriu cu intimatul reclamant (...) și intimata pârâtă (...), având ca obiect – drepturi bănești.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din data de 20 octombrie 2015, fiind consemnate în încheierea de ședință ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, și când instanța având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 28 octombrie 2015 și data de 04 noiembrie 2015, când a pronunțat următoarea hotărâre.

CURTEA

Deliberând asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării unei chestiuni de drept în legătură cu interpretarea art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012, constată următoarele:

1. Obiectul cererii de chemare în judecată:

Reclamantul (...) a solicitat obligarea pârâtelor (...) la calcularea și plata diferențelor salariale cuvenite prin aplicarea Legii nr. 284/2010 și a OUG nr. 19/2012 pentru perioada 18.05.2012 – 1.04.2013, precum și a dobânzii legale aferente până la plata efectivă a sumelor cuvenite.

2. Situația de fapt.

Reclamantul este salariat al pârâtei (...).

Potrivit art. 1 alin. 1 și 2 din HG nr. 1133/2002, pârâta Autoritatea Navală Română este „autoritatea centrală de specialitate în domeniul siguranței navigației și al securității navelor, în subordinea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii”, respectiv „instituție publică cu personalitate juridică, finanțată integral din venituri proprii”.

La nivelul acestei pârâte a fost încheiat contractul colectiv de muncă înregistrat sub nr. 1/3.01.2012, cu termen de valabilitate până la 31.12.2012, care a conținut și dispoziții referitoare la stabilirea drepturilor salariale.

În cursul acestui termen a intrat în vigoare, la 18.05.2012, OUG nr. 19/2012, al cărei art. 2 alin. 2 a prevăzut că, „pentru personalul din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, precum și din cele aflate în coordonarea primului-ministru și cele aflate sub controlul Parlamentului, ale cărui contracte colective de muncă își încetează valabilitatea după data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, salariile se stabilesc potrivit anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare”.

Salariul reclamantului a rămas cel stabilit în baza contractului colectiv de muncă și după data de 18.05.2012.

Cuantumul salariului acestuia ar fi fost mai mare dacă ar fi fost stabilit potrivit anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 284/2010.

La 13.12.2012 a intrat în vigoare OUG nr. 84/2012, al cărei art. 4 a prevăzut că, „pentru personalul din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, precum și din cele aflate în coordonarea prim-ministrului și cele aflate sub controlul Parlamentului, ale cărui contracte colective de muncă își încetează valabilitatea după data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, salariile se stabilesc potrivit anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, utilizându-se coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în această anexă și valoarea de referință prevăzută la art. 10 alin. (4) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare.”

Salariul reclamantului a rămas cel stabilit în baza contractului colectiv de muncă și după data de 13.12.2012.

Potrivit actului adițional înregistrat sub nr. 25938/20.12.2012, contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul pârâtei a fost prelungit cu 12 luni, până la 31.12.2013.

Începând de la 1.04.2013, salariul reclamantului a fost stabilit potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010, astfel cum rezultă din decizia pârâtei nr. 386/1.04.2013, în care se invocă și aplicarea art. 4 din OUG nr. 84/2012.

3. Susținerile părților asupra chestiunii de drept și punctele de vedere ale acestora în legătură cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Reclamantul susține în esență că salariul său ar fi trebuit să fie stabilit potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010 încă de la 18.05.2012, când a intrat în vigoare OUG nr. 19/2012.

Acesta a solicitat sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile referitor la aplicarea art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012, susținând admisibilitatea sesizării.

Prin apelul său împotriva sentinței civile nr. 2791/10.11.2014 a Tribunalului Constanța prin care acțiunea a fost admisă, pârâta susține că în mod greșit prima instanță a reținut că existența unui contract colectiv de muncă valabil constituie îndeplinirea celei de-a doua condiții impusă de art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012. Pe de altă parte, pârâta admite că reclamantului i-a fost aplicabil art. 4 din OUG nr. 84/2012 și susține că stabilirea salariului potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010 s-a făcut abia de la 1.04.2013 datorită lipsei, anterior acestei date, a unui buget aprobat pentru anul 2013.

Aceasta s-a opus sesizării instanței supreme, argumentând că problema de drept discutată nu este nouă și invocând în acest sens cele trei hotărâri judecătorești descrise mai jos la punctul 7.

Potrivit art. 22 alin. 1 C. proc. civ., „judecătorul soluționează litigiul conform regulilor de drept care îi sunt aplicabile”. Aceasta presupune inclusiv ca, dincolo de apărările formulate de părți cu privire la modul de interpretare a legii, instanța să dea acesteia interpretarea corectă.

4. Prevederea legală de a cărei interpretare depinde soluționarea în fond a cauzei.

În contextul procesual mai sus arătat, esențial pentru soluționarea în fond a cauzei este modul de interpretare a art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, intrată în vigoare la 18.05.2012, care prevede următoarele:

„Pentru personalul din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, precum și din cele aflate în coordonarea primului-ministru și cele aflate sub controlul Parlamentului, ale cărui contracte colective de muncă își încetează valabilitatea după data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, salariile se stabilesc potrivit Anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare.”

Întrucât reclamantul face parte din categoria personalului avut în vedere prin ipoteza acestei norme (fiind salariat al unei instituții publice finanțată integral din venituri proprii aflată în subordinea unui minister, la nivelul căreia exista un contract colectiv de muncă aflat în derulare la momentul intrării în vigoare a actului normativ), iar salariul de care a beneficiat în baza contractului colectiv de muncă este mai mic decât cel stabilit potrivit Anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 284/2010, este esențial de stabilit momentul de la care dispoziția normei este aplicabilă, fiind în discuție perioada dintre data intrării în

vigoare a actului normativ și data la care pârâta s-a conformat acestei dispoziții, stabilind salariul reclamantului potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010.

Se constată așadar că soluționarea în fond a cauzei în ultimă instanță depinde de modul de interpretare a prevederii legale mai sus citate sub aspectul momentului de la care, pentru personalul avut în vedere prin ipoteza normei, salariile se stabilesc potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010.

5. Expunerea chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită.

Rezultă din considerentele mai sus expuse că există următoarea chestiune de drept de a cărei dezlegare depinde soluționarea în fond a cauzei în ultimă instanță:

„Modul de interpretare a art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012, respectiv care este momentul de la care salariile personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, precum și din cele aflate în coordonarea primului-ministru și cele aflate sub controlul Parlamentului, se stabilesc potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010:

- de la data intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012 (18.05.2012) sau
- de la data expirării perioadei de valabilitate prevăzută în contractul colectiv de muncă aflat în derulare la momentul intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012 sau
- de la data expirării perioadei de valabilitate a contractului colectiv de muncă prelungit printr-un act adițional încheiat după data intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012.”

6. Argumentarea caracterului dificil al chestiunii de drept. Punctul de vedere al curții.

În sprijinul soluției că art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012 se aplică în sensul stabilirii salariilor potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010, pentru personalul vizat prin ipoteza normei, începând de la data intrării în vigoare a actului normativ, se poate reține că prevederea legală examinată nu prevede expres un termen suspensiv, în sensul de a se aplica de la o dată ulterioară.

Pe de altă parte, în sprijinul soluției că art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012 se aplică în sensul stabilirii salariilor potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010, pentru personalul vizat prin ipoteza normei, începând de la data expirării contractului colectiv de muncă aflat în derulare la data intrării în vigoare a actului normativ, se poate reține că un asemenea termen suspensiv este conținut implicit prin referirea la existența unui contract colectiv de muncă aflat în vigoare.

Expunerea situației de fapt prezintă importanță din punctul de vedere al justificării relevanței în cauză a prevederii legale discutate, însă trebuie admis că modul de interpretare a acesteia vizează toate situațiile reglementate de lege.

Sub acest aspect, au existat situații în care, pentru personalul avut în vedere prin ipoteza normativă a art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012, cuantumul

salariului stabilit potrivit contractului colectiv de muncă a fost mai mare decât cel stabilit potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 184/2010, după cum au existat și situații inverse, cum s-a întâmplat în cazul de față.

În acest context, nu este ușor de respins ideea că modul de aplicare a legii este același, indiferent dacă aceasta duce la majorarea sau la reducerea salariilor stabilite prin contracte colective de muncă aflate în curs de derulare la data intrării în vigoare a actului normativ.

Totuși, câtă vreme OUG nr. 19/2012 a vizat „aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale”, este greu de identificat intenția legiuitorului de a reduce, la momentul respectiv, salariile în cazurile în care aplicarea Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010 ar fi presupus acest lucru. Este în egală măsură greu de identificat și intenția legiuitorului de a majora salariile peste nivelul din luna iunie 2010, în cazurile în care aplicarea Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010 ar fi presupus acest lucru, câtă vreme prin expunerea de motive s-a afirmat „preocuparea Guvernului de asigurare a unei majorări prudente a salariilor personalului din sectorul bugetar, astfel încât să se asigure revenirea la nivelul salariilor în plată în luna iunie 2010”. Or această finalitate nu presupune în sine și majorarea salariilor dincolo de nivelul respectiv.

Pentru ipoteza în care s-ar considera corectă interpretarea potrivit căreia salariile se stabilesc potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010 începând de la data încetării contractului colectiv de muncă aflat în derulare la data intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012, se ridică suplimentar problema rezultată din faptul prelungirii acestui contract printr-un act adițional încheiat după data intrării în vigoare a acestui act normativ, ceea ce conturează forma finală a celei de-a doua și a celei de-a treia variante de răspuns, menționate mai sus la punctul 5.

În sprijinul soluției că art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012 se aplică în sensul stabilirii salariilor potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010, pentru personalul vizat prin ipoteza normei, începând de la data expirării perioadei de valabilitate prevăzută în contractul colectiv de muncă aflat în derulare la momentul intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012, se poate reține că părțile nu pot înlătura prin voința lor aplicarea unei legi de salarizare, legiuitorul urmărind să confere aplicabilitate doar contractelor deja încheiate la data intrării în vigoare a actului normativ, înțelese în forma avută în acel moment. În acest caz, prin prelungirea contractelor colective de muncă, sub aspect salarial, s-ar contraveni art. 138 alin. 1 din Legea nr. 62/2011, potrivit căreia „prin contractele/acordurile colective de muncă încheiate în sectorul bugetar nu pot fi negociate sau incluse clauze referitoare la drepturi în bani sau în natură, altele decât cele prevăzute de legislația în vigoare pentru categoria respectivă de personal”, sancțiunea nerespectării acestei norme fiind nulitatea, potrivit alin. 4 al aceluiași articol.

În sprijinul soluției că art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012 se aplică în sensul stabilirii salariilor potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010, pentru personalul vizat prin ipoteza normei, începând de la data expirării perioadei de valabilitate a contractului colectiv de muncă prelungit printr-un act adițional încheiat după data intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012, se poate reține că prelungirea termenului de valabilitate a unui contract constituie o modalitate

legală de modificare a acestuia, pe care legiuitorul a avut-o în vedere la momentul edictării normei discutate și pe care nu a dorit să o înlăture în acest caz de la aplicare, astfel încât contractul rămâne în vigoare până la expirarea noului termen convenit.

Rezultă din considerentele de mai sus că problema de drept aflată în discuție este una dificilă, rezolvarea acesteia nedecurgând cu evidență din conținutul normei.

În ceea ce privește punctul de vedere al curții, se reține că fiecare dintre cele trei variante de răspuns este susținută de argumente juridice, așa cum a fost arătat. Caracterul dificil al chestiunii de drept esențială pentru soluționarea cauzei confirmă de altfel admisibilitatea sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

7. Noutatea chestiunii de drept și situația practicii judiciare.

Cu privire la chestiunea de drept discutată, curtea a identificat trei soluții jurisprudențiale, corespunzând fiecare unei variante diferite de răspuns.

Prin decizia civilă nr. 109/22.01.2014 a Curții de Apel Craiova, secția I civilă, s-a reținut că „de la data intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012 salariile personalului menționat la art. 2 alin. 2 se stabileau potrivit Anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 284/2010”, astfel că a fost respins ca nefondat apelul instituției pârâte împotriva sentinței prin care aceasta a fost obligată la plata diferenței dintre drepturile salariale acordate și cele cuvenite prin aplicarea Legii nr. 284/2010 și OUG nr. 19/2012 pentru perioada 18.05.2012 – 1.04.2013, precum și a dobânzii legale aferente.

Prin decizia civilă nr. 455/A/1.09.2014 a Curții de Apel Galați, secția conflicte de muncă și asigurări sociale, s-a respins ca nefondat apelul salariatului reclamant împotriva sentinței civile nr. 2152/13.11.2013 a Tribunalului Galați, privind o cerere având ca obiect diferențe salariale aferente perioadei 16.12.2011 – 31.10.2012. Deși nu rezultă în mod expres o analiză a momentului de la care se aplică art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012, s-a validat calcularea salariului potrivit contractului colectiv de muncă și după data de 18.05.2012, când acest act normativ a intrat în vigoare.

Prin decizia civilă nr. 381/CM/1.07.2015 a Curții de Apel Constanța, secția I civilă, a fost schimbată în parte sentința civilă nr. 2578/23.10.2014 a Tribunalului Tulcea, în sensul obligării instituției pârâte la plata diferențelor salariale pentru perioada 1.01.2013 – 31.03.2013 și al respingerii ca nefondate a pretențiilor pentru perioada 18.05.2012 – 31.12.2012, reținând art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012 impune condiția încetării contractului individual de muncă, ceea ce în anul 2012 nu s-a întâmplat, astfel că pe toată durata acestui an a fost aplicabil respectivul contract. Pe de altă parte, în contextul prelungirii contractului colectiv de muncă pe încă 12 luni, s-a reținut că legiuitorul avut în vedere durata inițial stabilită de aplicare a acestuia, astfel că, după expirarea termenului pentru care contractul a fost încheiat, temeiul salarizării a rămas legea specială al cărei scop este tocmai realizarea unui sistem unitar de salarizare.

Aceste soluții jurisprudențiale nu reflectă în nici un mod o practică judiciară consacrată, ci dimpotrivă reprezintă soluții izolate ale instanțelor care, prin caracterul lor neunitar, dovedesc întrunirea premisei tipice a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, anume existența unei situații în care este iminentă apariția unei jurisprudențe neunitare, pentru a cărei prevenire a fost reglementată procedura prevăzută de art. 519-521 C. proc. civ.

Condiția de admisibilitate privind noutatea problemei de drept nu a fost interpretată de către instanța supremă în mod absolut, în sensul că aceasta trebuie să fi apărut pentru prima dată, ci în sensul afirmării unei linii de demarcație față de procedura recursului în interesul legii, astfel încât sesizarea în vederea dezlegării unei chestiuni de drept nu este admisibilă atunci când există o jurisprudență consacrată a instanțelor, fie că este unitară, fie că este neunitară, în ultimul caz neputând fi utilizată decât procedura recursului în interesul legii.

Cum însă procedura recursului în interesul legii nu poate fi utilizată decât în cazul unei jurisprudențe neunitare consacrate, neputând fi luate în calcul soluții izolate, existența acestor soluții izolate nu înlătură nici caracterul de noutate al chestiunii de drept incidente, ci dimpotrivă dovedește, în condițiile neaplicabilității procedurii recursului în interesul legii în lipsa unei jurisprudențe consacrate, că activarea mecanismului complementar de unificare a practicii judiciare prevăzut de art. 519-521 este justificată.

Acest mod de interpretare a cerinței noutății corespunde practicii Înaltei Curți de Casație și Justiție, care de exemplu a constatat admisibilitatea unei sesizări în vederea dezlegării unei chestiuni de drept în condițiile în care în încheierea de sesizare s-a făcut referire la hotărâri judecătorești, majoritatea definitive, pronunțate în 12 dosare ale mai multor instanțe, între care și instanța care a formulat sesizarea, prin care s-au soluționat cauze în care aceeași chestiune de drept era incidentă (dosarul nr. 16/1/2014/HP/C, soluționat prin decizia nr. 7/27.04.2015).

Pe baza acestor considerente se reține așadar că existența unor soluții jurisprudențiale izolate nu înlătură caracterul de noutate al chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită Înaltei Curții de Casație și Justiție, ci dimpotrivă subliniază necesitatea pronunțării unei hotărâri prealabile, în vederea prevenirii unei jurisprudențe neunitare consacrate.

Pe de altă parte, nu s-au identificat cauze în care Înalta Curte de Casație și Justiție să fi statuat printr-o altă hotărâre asupra acestei chestiuni de drept, care nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii.

Constatând întrunite cerințele legale ale art. 519 C. proc. civ., curtea va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept menționate pe larg mai sus la punctul 5, iar în baza art. 520 alin. 2 C. proc. civ. va suspenda judecata până la pronunțarea hotărârii prealabile.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E:**

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Modul de interpretare a art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012, respectiv care este momentul de la care salariile personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, precum și din cele aflate în coordonarea primului-ministru și cele aflate sub controlul Parlamentului, se stabilesc potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010:

- de la data intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012 (18.05.2012) sau
- de la data expirării perioadei de valabilitate prevăzută în contractul colectiv de muncă aflat în derulare la momentul intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012 sau
- de la data expirării perioadei de valabilitate a contractului colectiv de muncă prelungit printr-un act adițional încheiat după data intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012.

Suspendă judecata până la pronunțarea hotărârii prealabile.

Pronunțată în ședință publică azi, 4.11.2015.

Președinte,
(...)

Judecător,
(...)

Grefier,
(...)

Red.Înch.Jud.(...)/4 ex.

Data: 05.11.2015

Emis 2 comunicări/06.11.2015